

[Fledelius.]

stemmelse, vil faa stor Betydning, ogsaa for Ministeren selv, da der naturligvis er Grænser for, hvad en Minister kan overkomme at sætte sig ind i. Denne Bestemmelse hilser jeg derfor med Glæde. Jeg tror, at det vil faa den allerstørste Betydning i Fremtiden, naar det gælder om at bygge nye Hjem, saa disse Hjem kan blive en saadan Ramme om Børnens Opdragelse, at Børnene kan finde sig tilfreds, idet jeg er af den Opfattelse, at de Forhold, hvorunder Børnene opdrages, altid vil have den største Betydning for Karakterdannelsen. Jeg mener, at det er med Mennesker, som det er med Planter: hvor der er Sol og Lys, Varme og Luft, er der Betingelser for Planternes Vækst, og det er afgjort ogsaa Betingelser for den nye Slægts Vækst.

Jeg har bemærket, at det i Lovforslagets Bemærkninger oplyses, at man savner en Del Hjælp. I 1942 blev der foretaget en Undersøgelse, hvor det viste sig, at der manglede 4 000 Vuggestuepladser, 7 500 Børnehavepladser og 3 000 Pladser i Fritidshjem. Jeg tror, at i den kommende Tid — jeg ikke alene tror det, jeg er overbevist derom — maa vi fra Samfundets Side sætte stærkt ind her. Der vil stadig samles flere og flere Børn i saadanne Hjem. En og anden konservativt indstillet kunde maaske nok blive betænkelig og sige eller tænke: men saa kommer vi jo ind paa den kollektive Børneopdragelse. Det er rigtigt, men saa vil jeg tilføje: Jeg er selv saa gammel dags eller konservativ, om man vil, at jeg helst vil have, at Børnene skal være i deres Hjem under Moderens Vinger. Men, ærede Medlemmer, for eller imod — vi er nødt til at følge med her. Det gaar nu engang hen imod den kollektive Opdragelse af Børnene; selv de mest konservative er med til at befordre denne Udvikling; ligemeget fra hvilken Side det er, saa opfordrer man Kvinden til at gaa ind paa Arbejdsmarkedet. Vil man have Kvinden ind paa Arbejdsmarkedet, maa man ogsaa sørge for, at de Børn, som hun maa overlade til sig selv om Dagen, har et Sted at være, saa at de ikke skal være overladt til Gaden.

Den højtærede Minister vil af disse faa Bemærkninger have forstaaet, at jeg ikke er helt tilfreds med den Form, som Lovforslaget har faaet. Jeg kunde have ønsket at gaa længere frem, specielt med Hensyn til, at de Mennesker, der arbejder i disse Hjem, blev saaledes lønnet, at Stillingerne kan virke tiltrækkende, at det ikke skal være saaledes, at de bedste Kræfter, dem, vi netop skulde have ind i disse Hjem, er

nødt til at søge andetsteds hen, fordi de bliver bedre lønnet dér.

Jeg indrømmer, at denne Lov er et Instrument, som kan bruges, naar der er Vilje dertil, og her vil jeg gerne sige, at jeg har kendt den højtærede Arbejds- og Socialminister i 30 Aar, og jeg tror, at han som Menneske vil gaa ind for at udnytte denne Lov. Men saa kommer det an paa, om Mennesket eller Politikeren sejrer i denne Kamp.

Lad mig da lige til sidst drage en Parallel — maaske den er mærkelig, men jeg mener dog, at den kan drages. Jeg misunder ikke Landbruget en Øre af de Penge, som det gennem Tiderne har faaet og stadig faar til Forædling af Planter og Dyr, for jeg tror, at de Penge er givet godt ud, det er Penge, der kommer igen takket være dygtige Landbrugere, men jeg er ogsaa af den Opfattelse, at hvis der er noget Sted, hvor det gamle Ordsprog om, at „det kommer igen“, har Gyldighed, saa er det netop paa det Omraade, som vi behandler i Dag. Jeg mener ikke, der kan ofres for meget her, thi hver lille Barnespire, der reddes, er en Værdi for vort Samfund. Derfor gælder det om ikke at være karrig paa dette Omraade.

Jeg haaber, at den højtærede Minister i den Tid, han sidder i sit høje Embede, vil være med til at udnytte denne Lov, saa vidt dens Grænser tillader.

Arbejds- og Socialministeren har gennemgaaet Lovforslagene, og efter den grundige Behandling af dem i Folketinget finder jeg ingen Anledning til at komme ind paa Enkeltheder, men vil paa mit Partis Vegne anbefale dem til Vedtagelse.

Nikoline Winther: De Bemærkninger, jeg havde tænkt at ville fremsætte angaaende den Sag, der er til Behandling, falder i nogen Grad sammen med det, det ærede Medlem Hr. Fledelius har sagt, men jeg vil haabe, det maa forstærke disse Tanker, at vi er flere, der tænker omtrent ens.

Vil man opstille et Ideal af et Hjem, saa er et helt rigtigt Hjem et Sted, hvor en Fader og en Moder i Fællesskab sørger for deres Børns Opdragelse baade materielt og aandeligt. I et saadant Hjem er der Ly for Barnet og et godt Grosted. Her modtager Barnet ubevidst Paavirkninger, der præger det hele Livet. Her indsuger Barnet de Hjemmets Vitaminer, som ingen kan erstatte det. Om det er Blodsbaand eller Moderkærlighed, er ikke let at sige. Faktum er, at om et Hjem er aldrig saa ringe, saa er der Værdier dér, som man maa regne med ikke kan erstattes andre Steder. Der er saa mange fine Traade